Lietas Nr. A420317515
Lietas arhīva Nr. AA43-0333-17/21

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017.gada 6.janvārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente D.Makarova,
tiesneses S.Kanenberga un A.Šteinberga

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz Jelgavas rajona Vircavas pagasta zemnieku saimniecības "/Nosaukums/" pieteikumu par Lauku atbalsta dienesta 2015.gada 10.augusta lēmuma Nr.10.6.4-15/15/767-I/774 atcelšanu, sakarā ar Jelgavas rajona Vircavas pagasta zemnieku saimniecības "/Nosaukums/" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 29.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicēja Jelgavas rajona Vircavas pagasta zemnieku saimniecība "/Nosaukums/" 2014.gada 12.maijā vērsās Lauku atbalsta dienestā (turpmāk – dienests) ar iesniegumu "Platību maksājumu iesniegums 2014.gadā" (turpmāk – 2014.gada iesniegums), piesakot vienotajam platību maksājumam 89,36 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes.

Pieteicējas 2014.gada iesnieguma izvērtēšanas rezultātā 2015.gada 27.jūnijā tika pieņemts dienesta Zemgales reģionālās lauksaimniecības pārvaldes lēmums Nr.06.15.012955 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru atteikts piešķirt pieteicējai vienotā platības maksājuma atbalstu, kā arī piemērota trīsgadīgā sankcija 3819,67 *euro* apmērā vienotā platību maksājuma atbalstam, paredzot, ka trīsgadīgās sankcijas segšanai tiks ieturēts atdalītā pārejas posma valsts atbalsts par platībām 37,22 *euro* apmērā un atdalītā pārejas posma valsts atbalsts par laukaugu platībām 54,18 *euro* apmērā.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja.

[2] Apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas rezultātā ar dienesta 2015.gada 10.augusta lēmumu Nr.10.6.4-15/15/767-I/774 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[2.1] Administrējot pieteicējas 2014.gada iesniegumu, ar kuru atbalstam kopumā pieteikti 89,36 ha, tika konstatēta platību pārdeklarācija lauku blokā Nr.49090-26342 (lauks Nr.9 ar platību 6,29 ha), Nr.49032-26400 (lauks Nr.15 ar platību 30,51 ha) un Nr.49077-26351 (lauks Nr.16 ar platību 0,40 ha). Pieteicēja par to tika informēta ar dienesta 2014.gada 18.septembra vēstuli. Atbildot uz šo vēstuli 2014.gada 24.septembrī, pieteicēja lauku apmērus nelaboja.

2014.gada 28.oktobrī dienests informēja pieteicēju, ka lauka Nr.6 ģeometriskā platība būtiski atšķiras no 2014.gada iesniegumā norādītās platības, lauka Nr.9, Nr.13, Nr.15 un Nr.16 platības pārklājas ar cita atbalsta pretendenta maksājumiem pieteikto platību, arī lauka Nr.12 un Nr.14 lauku bloku kartē iezīmētās ģeometriskās platības būtiski atšķiras no 2014.gada iesniegumā norādītajām, turklāt arī šo lauku platības pārklājas ar cita atbalsta pretendenta maksājumiem pieteikto platību. Reaģējot uz minēto dienesta vēstuli, pieteicēja 2014.gada 31.oktobrī lauka Nr.6 platību samazināja no 1,32 ha uz 1,07 ha, taču pieteicējas veiktie deklarēto platību labojumi konkrētajā situācijā vairs nebija pieļaujami, jo deklarētās lauku platības tika precizētas tikai pēc tam, kad dienests jau bija konstatējis neprecizitātes un norādījis pieteicējai uz tām.

[2.2] Turpinot pieteicējas 2014.gada iesnieguma administrēšanu, dienests 2014.gada 11.novembrī informēja pieteicēju, ka tās atbalstam pieteikto lauku Nr.9 (lauku bloka Nr.49090-26342), lauku Nr.12, Nr.13 un Nr.14 (lauku bloka Nr.49046-26152), lauku Nr.15 (lauku bloka Nr.49032-26400) un lauku Nr.16 (lauku bloka Nr.49077-26351) (turpmāk – strīdus platības) vienoto platību maksājumiem ir pieteikusi vēl viena persona, tāpēc dienests lūdza pieteicēju iesniegt dokumentus, kas pierāda pieteicējas tiesības apsaimniekot strīdus platības un kas apliecina faktu, ka pieteicēja ir veikusi strīdus platību apstrādi.

2014.gada 8.decembrī pieteicēja iesniedza 2011.gada 1.janvārī noslēgtā zemes nomas līguma kopiju par to, ka strīdus platības līdz 2020.gada 31.decembrim šo platību īpašnieks ir iznomājis pieteicējai. Dokumentus, kas apliecinātu, ka pieteicēja 2014.gadā ir apstrādājusi strīdus platības, pieteicēja neiesniedza. Savukārt strīdus platību īpašnieks informēja dienestu, ka zemes nomas līgums ar pieteicēju ir lauzts, jo pieteicēja nepildīja šā līguma nosacījumus.

[2.3] Ievērojot minēto, kā arī ņemot vērā to, ka deklarēto lauku pārdeklarācija pārsniedz 50 procentus, dienests atzina, ka pieteicējai nav piešķirams vienotais platību maksājums 2014.gadā un ir nosakāma trīsgadīgā sankcija.

[2.4] Papildus minētajam dienests norādīja, ka pārsūdzētais lēmums nav brīvais administratīvais akts, tāpēc, pretēji

pieteicējas viedoklim, tā izdošanas lietderība nebija jāapsver, līdz ar to dienests nav pārkāpis Administratīvā procesa likuma 67.pantu. Arī uzklausīšanas principu dienests nav pārkāpis, jo administratīvā akta adresāta uzklausīšanas jēga ir tāda viedokļa noskaidrošana, kas var mainīt lēmuma rezultātu. Tātad uzklausīšanas pienākums attiecas tikai uz tiem apstākļiem, no kuriem ir atkarīga lēmuma pieņemšana. Tā kā pieteicējas viedoklis nevarēja ietekmēt administratīvo aktu pēc būtības, tad pieteicējas uzklausīšana pirms administratīvā akta izdošanas nebija nepieciešama. Turklāt, apstrīdot sākotnējo lēmumu, pieteicēja papildus sniedza savu viedokli un argumentus, kuri, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, tika izvērtēti. Līdz ar to pieteicējas tiesības tikt uzklausītai tika ievērotas.

[3] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu.

Pieteikumā norādīts, ka pieteicēja dienestam savlaicīgi iesniedza visus pieteicējas lauksaimniecisko darbību pierādošos dokumentus, proti, zemes nomas līgumu, kas ir spēkā līdz 2020.gada 31.decembrim, Zemgales apgabaltiesas 2015.gada 19.janvāra spriedumu un Jelgavas tiesas 2015.gada 10.marta spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.115016614, kur tiesas konstatējušas, ka starp zemes īpašnieku un pieteicēju pastāv civiltiesisks strīds par zemes nomas tiesībām un zemes nomas līgums nav lauzts. Dienesta nostāja, izdodot šajā lietā pārsūdzēto administratīvo aktu, ir pretēja tam, kas noteikts minētajos spēkā esošajos tiesu spriedumos. Turklāt, izdodot administratīvo aktu, dienests neuzaicināja pieteicēju uz lietas izskatīšanu, lai vispusīgi un objektīvi izvērtētu lietas apstākļus un pieņemtu taisnīgu lēmumu, kā arī neiepazīstināja pieteicēju ar lietas materiāliem. Tāpat dienests neņēma vērā, ka pieteicēja apzinīgi rūpējas par iznomāto zemi. To ignorējot un atsakot pieteicējai piešķirt vienoto platību maksājumu, kā arī nosakot trīsgadīgo sankciju, dienests neveicina pieteicējas tiesisko interešu aizsardzību, kā arī neiedziļinās jautājumā pēc būtības. Ar piemēroto trīsgadīgo sankciju dienests rada būtisku pieteicējas tiesību un tiesisko interešu aizskārumu, jo tādā veidā tiek kavēta pieteicējas saimnieciskā darbība finanšu līdzekļu ierobežojuma dēļ.

Minēto iemeslu dēļ, pieteicējas ieskatā, dienests nav ievērojis privātpersonas tiesību ievērošanas principu, patvaļas aizlieguma principu, tiesiskuma principu, samērīguma principu, kā arī tiesiskās paļāvības principu.

[4] Dienests paskaidrojumā par pieteikumu norādījis, ka to neatzīst, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem.

Papildus uzsvērts, ka pieteicēja nav iesniegusi dokumentus, kas apstiprinātu, ka dubulti deklarētās platības (strīdus platības) ir apsaimniekojusi tieši pieteicēja. Minētajam apstāklim ir būtiska nozīme, jo platību maksājumu piešķiršanai nepieciešams konstatēt gan to, ka atbalsta pretendentam ir tiesības izmantot deklarētās platības, gan to, ka atbalsta pretendents deklarētās platības patiešām ir apstrādājis. Ja netiek ievērots kaut viens no minētajiem kritērijiem, atbalsta pretendentam nav tiesību saņemt platību maksājumus. Izskatāmajā lietā nav strīda, ka pieteicējas iesniegtais zemes nomas līgums ir spēkā esošs, taču lietā nav pierādījumu par otra kritērija esību, proti, par to, ka pieteicēja patiešām ir apstrādājusi strīdus platības. Lietā ir pierādījumi, kas liecina tieši par pretējo, proti, no Jelgavas novada pašvaldības Administratīvās komisijas 2014.gada 6.maija lēmumiem administratīvo pārkāpumu lietā izriet, ka strīdus platības ir apsaimniekojušas citas personas, nevis pieteicēja. Lai arī tiesa šos lēmumus atcēla, tajos minētie fakti ļauj secināt, ka zemes īpašnieka uzdevumā strīdus platības ar ziemas kviešiem apsēja /pers. A/. Ievērojot šo apstākli, dienests lūdza pieteicējai iesniegt dokumentus, kas pierādītu apsaimniekošanas faktu, taču pieteicēja šādus dokumentus neiesniedza.

Minēto iemeslu dēļ dienests uzskata, ka tas nav pārkāpis pieteicējas norādītos tiesību principus. Apstākļos, kad pieteicēja nav ievērojusi normatīvo aktu prasības, pieteicējai nevarēja rasties tiesiskā paļāvība, ka pieprasītais atbalsts pieteicējai tiks piešķirts.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 29.februāra spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedums motivēts šādi.

[5.1] Eiropas Savienības atbalsta maksājumi lauksaimniecībai 2014.gadā tika piešķirti atbilstoši Padomes 2009.gada 19.janvāra Regulai Nr.73/2009 (EK), ar ko paredz kopējus noteikumus tiešā atbalsta shēmām saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem, kā arī groza Regulas Nr.1290/2005, (EK) Nr.247/2006, (EK) Nr.378/2007 un atceļ Regulu (EK) Nr.1782/2003 (turpmāk – Regula Nr.73/2009), kā arī atbilstoši Ministru kabineta 2013.gada 12.marta noteikumiem Nr.139 "Kārtība, kādā tiek piešķirts valsts un Eiropas Savienības atbalsts lauksaimniecībai tiešā atbalsta shēmu ietvaros" (turpmāk – noteikumi Nr.139).

Pamatojoties uz noteikumu Nr.139 3.punktu un Regulas Nr.73/2009 2.panta "a" un "c" apakšpunktu, tiesa atzina, ka Eiropas Savienības atbalsta maksājumus lauksaimniecībai nevar saņemt jebkura persona, bet gan vienīgi lauksaimnieks, kurš veic lauksaimniecisko darbību atbalstam pieteiktajās platībās.

[5.2] Lietā nav strīda, ka pieteicēja atbilst lauksaimnieka definīcijai. Taču ir strīds par to, vai strīdus platībās, kur dienests konstatēja pārdeklarāciju, pieteicēja faktiski ir veikusi lauksaimniecisko darbību.

Tiesa konstatēja, ka lietā ir iesniegts starp pieteicēju un strīdus platību īpašnieku noslēgtais zemes nomas līgums. Vienlaikus tiesa nepiekrita pieteicējai, ka šis nomas līgums nepārprotami pierāda pieteicējas tiesības saņemt atbalsta maksājumus. Proti, lai arī netiek apšaubīts, ka starp pieteicēju un strīdus platību īpašnieku /pers. B/ 2011.gada 1.janvārī tika noslēgts zemes nomas līgums (*lietas 19.lapa*), kas ir spēkā līdz 2020.gada 31.decembrim, tomēr līguma noslēgšanas un tā spēkā esības fakts pats par sevi neapstiprina, ka iznomātajās zemes platībās lauksaimniecisko darbību veikusi tieši pieteicēja. Citiem vārdiem sakot, ar rakstveida līguma pastāvēšanu vien nevar apliecināt zemes apstrādāšanas faktu.

Šo faktu nevar apstiprināt arī tas, ka vispārējās jurisdikcijas tiesa atcēla pieteicējas pārstāvim piemērotos sodus

administratīvā pārkāpuma lietā (*lietas 24.-36.lapa*). Pieteicējas pārstāvim bija piemēroti sodi par prettiesisku braukšanu ar traktoru pa strīdus platībām nolūkā aizskart citas personas likumiskās intereses. Tiesa nodarījumā nekonstatēja administratīvā pārkāpuma sastāvu tā iemesla dēļ, ka starp pieteicēju un zemes īpašnieku pastāv civiltiesiska rakstura strīds par zemes nomas līguma spēkā esību un šāds strīds ir risināms civilprocesuālā kārtībā, tāpēc iestādes pieņemtie lēmumi administratīvā pārkāpuma lietā tika atcelti. Taču šim apstāklim nav nekādas nozīmes pieteicējas lauksaimnieciskās darbības pierādīšanas aspektā. Pieteicējai nav pamata uzskatīt, ka, atceļot lēmumus administratīvo pārkāpumu lietās, vispārējās jurisdikcijas tiesa būtu nodibinājusi pieteicējas tiesības uz atbalsta maksājumu saņemšanu par strīdus platībām. Vispārējās jurisdikcijas tiesa savas kompetences ietvaros vienīgi secināja, ka šādu strīdu risināšana nepiekrīt pašvaldības iestādei administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros.

Ievērojot minēto, tiesa atzina, ka ar zemes nomas līguma un vispārējās jurisdikcijas tiesas spriedumiem administratīvā pārkāpuma lietā ir nepietiekami, lai pierādītu, ka pieteicēja faktiski ir apstrādājusi strīdus platības.

[5.3] Administratīvā procesa likuma 59.panta pirmā daļa paredz, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Lai iegūtu nepieciešamo informāciju un panāktu tiesisku, taisnīgu un efektīvu lietas izskatīšanu, iestāde pēc iespējas dod administratīvā procesa dalībniekiem norādījumus un ieteikumus.

Ņemot vērā minēto tiesību normu, kā arī ievērojot, ka uz atbalsta maksājumu saņemšanu par strīdus platībām pretendēja divas personas, tiesa atzina, ka dienests pamatoti pieprasīja abiem atbalsta pretendentiem pierādīt lauksaimnieciskās darbības veikšanas faktu strīdus platībās. To, ka dienests šādu pieprasījumu pieteicējai ir nosūtījis, apstiprina 2014.gada 4.novembra vēstule Nr.06.14.024043 (*lietas 20.-23.lapa*), kurā detalizēti norādīts, kādā veidā iespējams pierādīt lauksaimnieciskās darbības veikšanu, proti, iesniedzot kvītis par izdevumiem degvielas, sēklas un minerālmēslu iegādei, par saņemtajiem lauksaimniecības pakalpojumiem; paskaidrojot, kad un kā platības tika apsaimniekotas (kad notika aršana, mēslošana, sēšana, pļaušana), kādā stāvoklī platības atrodas šobrīd, kas tiek audzēts, vai apstrāde veikta pašu spēkiem vai izmantojot citu sniegtos pakalpojumus. Vēstulei pievienotā iesnieguma forma saprotamā veidā ļauj pretendentam detalizēti un izvērsti norādīt pieprasīto informāciju.

Minētā iemesla dēļ tiesa atzina, ka dienests pilnībā ir ievērojis Administratīvā procesa likumā paredzēto informācijas iegūšanas pienākumu, turklāt to darījis ļoti pretimnākošā formā, dodot pieteicējai ne tikai norādījumus un ieteikumus, bet piedāvājot aizpildīt jau sagatavotu veidlapu. Pretēji pieteicējas argumentam, minētais apstāklis norāda uz to, ka dienests savā darbībā ir ievērojis objektīvās izmeklēšanas, tiesiskuma un labas pārvaldības principu, kā arī ir centies uzklausīt pieteicējas viedokli. Taču, neskatoties uz dienesta izrādīto iniciatīvu informācijas iegūšanā, pieteicēja nereaģēja uz dienesta vēstuli un tajā pieprasīto informāciju neiesniedza.

Turklāt, lai arī pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka šādu vēstuli pieteicēja nav saņēmusi, tiesa šādiem paskaidrojumiem nepiešķīra ticamību. Faktu, ka vēstule vienkāršā sūtījumā pieteicējai nosūtīta 2014.gada 6.novembrī, pierāda izdrukas no dienesta lietvedības sistēmas un Latvijas Pasta atskaites (*lietas 50.-53.lapa*).

Atbilstoši Paziņošanas likuma 8.pantam, izmantojot pasta pakalpojumus, dokumentu var paziņot slēgtā aploksnē vēstuļu korespondences veidā kā vienkāršu pasta sūtījumu. Šāds dokuments uzskatāms par paziņotu astotajā dienā no dienas, kad tas iestādē reģistrēts kā nosūtāmais dokuments. Prezumpciju, ka dokuments ir paziņots astotajā dienā no dienas, kad tas iestādē reģistrēts kā nosūtāmais dokuments, adresāts var atspēkot, norādot uz objektīviem apstākļiem, kas neatkarīgi no adresāta gribas bijuši par šķēršli dokumenta saņemšanai norādītajā adresē.

Tā kā dienests vēstuli vienkārša pasta sūtījuma veidā nosūtīja 2014.gada 6.novembrī, tiesa atzina, ka pieteicēja to saņēma 2014.gada 14.novembrī. Dokumenta paziņošana ir adresāta līdzdarbības princips. Tas nozīmē, ka pašam adresātam ir pienākums līdzdarboties dokumentu apritē, piemēram, nodrošinot faktisku sasniedzamību norādītajā adresē, rūpējoties par savas pasta kastītes kārtību. Līdzdarbības pienākuma neizpildīšanas gadījumā adresāts, iespējams, var izvairīties no dokumenta faktiskas saņemšanas, bet nevar izvairīties no dokumenta saņemšanas tiesiskā nozīmē *(sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2015.gada 25.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-848 10.punktu)*.

Uz objektīviem apstākļiem, kāpēc vēstule nav saņemta, pieteicēja nenorādīja, vien apgalvoja, ka tieši šo vēstuli nav saņēmusi. No lietas materiāliem tiesa nekonstatēja, ka vēstules saņemšanai varēja būt bijuši šķēršļi, jo norādītajā adresē līdz tam un arī pēc tam pieteicēja visu korespondenci ir saņēmusi.

[5.4] Administratīvā procesa likuma 59.panta ceturtā daļa noteic procesa dalībnieka pienākumu iesniegt pierādījumus, kas ir viņa rīcībā, un paziņot iestādei par faktiem, kas viņam ir zināmi un konkrētajā lietā varētu būt būtiski.

Jo lielāka ir privātpersonas interese attiecīga administratīvā akta saņemšanā, jo lielāks ir pienākums tai līdzdarboties nepieciešamo apstākļu noskaidrošanā. Ja privātpersona nav līdzdarbojusies lēmuma pieņemšanai nepieciešamo ziņu vākšanā, tai jārēķinās, ka iestāde izdos administratīvo aktu, pamatojoties uz to informāciju, kuru ieguvusi pati bez privātpersonas palīdzības. Tas vien, ka privātpersona nav iesniegusi visu lēmuma pieņemšanai nepieciešamo informāciju vai nav līdzdarbojusies lēmuma pieņemšanas procesā, var būt pietiekams pamats, lai atteiktu labvēlīga administratīvā akta izdošanu (*sk. Briede J., Višķere I. 59.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Briede J. (Zin. red.) Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 565.-566.lpp.*).

Atbalstam pieteikto platību pārdeklarācijas gadījumā objektīvās patiesības un taisnīga rezultāta sasniegšana balstās uz pretendenta līdzdarbību ar dienestu, kurš pareizu lēmumu var pieņemt tikai tad, ja tam ir zināmi visi faktiskie apstākļi. Šie fakti par patieso lauksaimniecības darbības veicēju strīdus platībās vispilnīgāk ir pieejami un zināmi pašam pretendentam, tādēļ tieši viņam jābūt ieinteresētam nekavējoties iesniegt dienestam pieprasītās ziņas un paskaidrojumus. Savlaicīga informācijas sniegšana ir paša pretendenta interesēs, lai dienests varētu pieņemt objektīvu un tiesisku lēmumu.

Konkrētajā gadījumā, izvēloties nesadarboties ar dienestu un nesniedzot paskaidrojumus par strīdus platību apsaimniekošanu un pierādījumus, kas to apliecina, pieteicēja pati radīja apstākļus sev nelabvēlīga administratīvā akta izdošanai.

No pieteicējas pārstāvja tiesas sēdē paustās pozīcijas izriet, ka pierādījumi par lauksaimnieciskās darbības veikšanu ir viņa rīcībā, bet ne dienestam, ne tiesai tie netika iesniegti. Šādos apstākļos ne iestādei, ne tiesai nav iespējams šos pierādījumus pārbaudīt, izvērtēt un izdarīt pamatotus secinājumus. Pieteicējas pārstāvja rīcību, neiesniedzot prasītos pierādījumus, tiesa atzina par negodprātīgu, tā kā objektīvi pierādījumu neiesniegšanas iemesli lietā nav konstatējami. Tiesai ir pārliecība, ka pieteicējas pārstāvim bija un ir saprotams, kādus pierādījumus dienests vēlas iegūt, bet šādu pierādījumu neesība vai kādi citi tikai pieteicējas pārstāvim vien zināmi iemesli ir par pamatu līdzdarbības pienākuma neizpildei.

Turklāt tiesas sēdē pieteicējas pārstāvja uzrādītie pierādījumi bija attiecināmi uz 2015.gadu, kas nav izskatāmās lietas strīdus periods. Savukārt pieteicējas pārstāvja rokrakstā veiktās piezīmes par augu aizsardzības līdzekļu iegādi un izlietojumu 2014.gadā nevar atzīt par pieļaujamiem pierādījumiem – šādus faktus iespējams pierādīt ar iegādes un maksājumu dokumentiem, kā arī ar citiem Augu aizsardzības pārvaldei iesniedzamiem vai no šīs iestādes saņemtiem dokumentiem. Šādus pierādījumus pieteicēja neiesniedza. Tikai ar pierādījumiem par degvielas iegādi 2013.-2014.gada sezonā (*lietas 55.lapa*) nevar pierādīt lauksaimniecisko darbību strīdus platībās. Turklāt jāņem vērā, ka pieteicēja lauksaimniecisko darbību veic arī citās lauksaimniecībā izmantojamās zemēs, kur arī varēja tikt izmantota iegādātā degviela. Tāpat nevar izslēgt faktu, ka iegādātā degviela tika uzkrāta vai realizēta tālāk. Tādējādi arī tiesas sēdē iesniegtie pierādījumi neapstiprina, ka pieteicēja 2014.gadā ir apstrādājusi strīdus laukus.

Papildus minētajam tiesa norādīja, ka, lai arī atsevišķi pierādījumi tiesvedības procesā tika iesniegti, tomēr tas nenozīmē, ka šāda papildu pierādījumu iesniegšana tikai tiesas sēdes laikā ir pieļaujama. Pierādījumu iesniegšanas pienākums ir jāizpilda laikā, kad noris lietas izskatīšana iestādē. Pretējā gadījumā tiek radīta situācija, ka pretendents, nesadarbojoties ar dienestu, var novērtēt dienesta paša iegūto informāciju un izdarītos secinājumus un vēlāk izlemt, kurus faktus tas ir ieinteresēts atklāt. Apstrīdēšanas procesā ir pieļaujams iesniegt tikai papildu pierādījumus par tiem faktiem vai pierādījumiem, kuri jau tikuši iesniegti vai izskatīti iestādē. Tādi paši secinājumi attiecināmi arī uz tiesvedības procesu. Arī tiesā var iesniegt vienīgi papildu pierādījumus. Pretējā gadījumā tiesa uzņemtos dienesta funkcijas, izvērtējot atbalsta maksājumu piešķiršanas pamatotību.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzībā ir norādīti pieteikumā ietvertie argumenti un atreferēti pirmās instances tiesas sprieduma motīvi, kā arī ir pārmests tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā neapstrīdamu faktu, ka pieteicēja ir faktiskā strīdus platību nomniece un ir veikusi lauksaimniecisko darbību strīdus platībās, kas nozīmē, ka pieteicējai ir tiesības saņemt atbalsta maksājumus. Pieteicējas ieskatā, tiesas norāde, ka pieteicēja iznomāto zemi 2014.gadā neapstrādāja, ir tikai tiesas pieņēmums. Turklāt tiesa klaji vienpusēji vērtēja dienesta 2014.gada 4.novembra vēstules saņemšanas apstākļus, ar labvēlīgāku attieksmi izturoties pret dienestu. Pieteicējai nav un nevar būt pierādījumu par to, ka pieteicēja nav saņēmusi šo vēstuli, jo nesaņemta vēstule paliekošus pierādījumus vai pēdas pasta kastītē neatstāj. Tikai paraksts par vēstules saņemšanu var būt pierādījums tam, ka vēstule ir saņemta. Savukārt saistībā ar tiesas norādi, ka pieteicējai ir pienākums iesniegt dienestam visus pieteicējas rīcībā esošos pierādījumus, pieteicēja norādījusi, ka tā ir iesniegusi dienestam visus tā pieprasītos pierādījumus un nekādu domstarpību šajā jautājumā nebija.

[7] Dienests paskaidrojumā par apelācijas sūdzību lūdzis to noraidīt kā nepamatotu, paužot viedokli, ka pirmās instances tiesas izdarītie secinājumi ir pareizi un pamatoti ar atbilstošām tiesību normām un lietā esošajiem pierādījumiem.

[8] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[9] Apelācijas sūdzībā ir izteikts lūgums lietu izskatīt mutvārdu procesā.

Šajā sakarā Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā. Tiesa, izvērtējot procesa dalībnieka motivētu lūgumu, var noteikt lietas izskatīšanu mutvārdu procesā.

Kā atzīts judikatūrā, lietas izskatīšana tiesas sēdē ir lietderīga gadījumos, kuros no lietā esošajiem dokumentiem nevar gūt pilnīgu priekšstatu par izskatāmo jautājumu. Šādos apstākļos personu uzklausīšana tiesas sēdē var sekmēt pareizu izskatāmā jautājuma izlemšanu. Savukārt, ja lietas materiāli ir pietiekami izskatāmā jautājuma izlemšanai, tad mutvārdu process parasti nav lietderīgs (*sk., piemēram, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2014.gada 6.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-34/2014 6.punktu*).

Administratīvā apgabaltiesa, novērtējot lietā esošos materiālus, atzīst, ka konkrētās lietas objektīvai izskatīšanai apelācijas instances tiesā nav nepieciešams mutvārdu process, jo lietas izskatīšana mutvārdu procesā notika pirmās instances tiesā, kur lietas dalībnieki sniedza paskaidrojumus par lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, izteica apsvērumus par otra lietas dalībnieka argumentiem, uzdeva jautājumus un saņēma uz tiem atbildes. Lietas dalībnieki paskaidrojumus ir snieguši arī rakstveidā. Tāpat arī apelācijas sūdzībā pieteicēja ir izteikusi savus apsvērumus par pirmās

instances tiesas izdarītajiem secinājumiem. Turklāt pieteicēja pēc Administratīvās apgabaltiesas lūguma ir iesniegusi papildu pierādījumus, par kuriem dienests ir izteicis savus apsvērumus, kas tika nosūtīti pieteicējai. Pieteicēja nav lūgusi atlikt lietas izskatīšanu un izprasīt vēl kādus papildu pierādījumus, kas sekmētu lietas pareizu izspriešanu.

Ņemot vērā minēto, pieteicējas lūgums par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā tiek noraidīts, jo no lietā esošajiem materiāliem var gūt pilnīgu priekšstatu par izskatāmo jautājumu un lietu ir iespējams objektīvi izskatīt rakstveida procesā.

[10] Lietā izšķirams jautājums par to, vai dienests, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, pamatoti atteica pieteicējai piešķirt vienoto platību maksājumu un vai tādējādi pamatoti noteica pieteicējai trīsgadīgo sankciju.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2015.gada 20.oktobra lēmumu izskatāmā lieta ierosināta par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu. Tomēr, kā redzams no lietas materiāliem, pieteicēja 2014.gada 12.maijā vērsās dienestā ar lūgumu piešķirt vienoto platību maksājumu par 2014.gadu jeb prasot labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ar sākotnējo lēmumu, kas atstāts negrozīts ar pārsūdzēto lēmumu, pieteicējai atteikts piešķirt vienoto platību maksājumu par 2014.gadu, kā arī piemērota trīsgadīgā sankcija. Tas nozīmē, ka izskatāmajā lietā ir lemjams gan par pieteicējai labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai piešķirtu vienoto platību maksājumu par 2014.gadu, gan par pieteicējai nelabvēlīga administratīvā akta (pārsūdzētā lēmuma) atcelšanu, ar kuru pieteicējai piemērota trīsgadīgā sankcija 3819,69 *euro* apmērā, kas faktiski ir pakārtots pirmajam jautājumam.

[11] Lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-118/2007 10.punktu*), proti, jāpārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi. Pamats izdot personai labvēlīgu administratīvo aktu ir tad, ja pastāv visi tā izdošanas priekšnoteikumi (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 14.marta sprieduma lietā Nr.SKA-84/2007 9.1.punktu*). Ja tiesa norāda uz kādu obligātu apstākli, kuram būtu jābūt, bet kurš konkrētajā gadījumā nav iestājies, tiesa var noraidīt prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, arī neanalizējot, vai ir iestājušies pārējie tiesību normā minētie apstākļi (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-118/2007 10.punkts*).

Tātad, lai apmierinātu pieteicējas prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, nepieciešams konstatēt, ka pieteicēja ir ievērojusi visus likumdevēja noteiktos priekšnoteikumus vienotā platību maksājuma saņemšanai.

[12] Saskaņā ar Lauksaimniecības un lauku attīstības likuma 5.panta pirmo daļu valsts un Eiropas Savienības atbalsts tiek piešķirts, lai sekmētu lauksaimniecības, lauku un zivsaimniecības attīstību, kā arī paaugstinātu lauku teritorijas iedzīvotāju dzīves līmeni un radītu Latvijas un pārējo Eiropas Savienības dalībvalstu lauksaimniecības produktu ražotājiem līdzvērtīgus konkurences priekšnoteikumus.

Atbilstoši minētā panta ceturtajai daļai kārtību, kādā tiek piešķirts valsts un Eiropas Savienības atbalsts lauksaimniecībai, un kārtību, kādā tiek piešķirts valsts un Eiropas Savienības atbalsts lauku un zivsaimniecības attīstībai, nosaka Ministru kabinets. Līdz 2015.gada 27.martam šo kārtību paredzēja noteikumi Nr.139.

Atbilstoši noteikumu Nr.139 3.punktam atbalstu var saņemt lauksaimnieks, kas atbilst Regulas Nr.73/2009 2.panta "a" apakšpunkta prasībām un veic lauksaimniecisko darbību saskaņā ar minētās regulas 2.panta "c" apakšpunkta prasībām. Regulas Nr.73/2009 2.panta "a" apakšpunkts noteic, ka lauksaimnieks ir fiziska vai juridiska persona vai fizisku vai juridisku personu grupa neatkarīgi no grupai un tās dalībniekiem valsts tiesību aktos piešķirtā juridiskā statusa, kuras saimniecība atrodas Kopienas teritorijā, kā tā definēta Līguma 299.pantā, un kura veic lauksaimniecisku darbību. Lauksaimnieciska darbība saskaņā ar Regulas Nr.73/2009 2.panta "c" apakšpunktu ir lauksaimniecības produktu ražošana vai audzēšana, ieskaitot ražas novākšanu, slaukšanu, dzīvnieku audzēšanu un turēšanu lauksaimniecības nolūkiem, vai zemes uzturēšanu labā lauksaimniecības un vides stāvoklī, kā noteikts 6.pantā.

No minētajām tiesību normām izriet divi kumulatīvi nosacījumi, kuriem iestājoties atbalsta pretendents ir tiesīgs saņemt attiecīgo atbalstu. Pirmkārt, atbalsta pretendentam ir tiesības izmantot un apsaimniekot atbalstam pieteiktās platības jeb veikt tajās lauksaimniecisko darbību, otrkārt, atbalsta pretendents faktiski izmanto un apsaimnieko šīs platības. Citiem vārdiem sakot, nav pietiekami konstatēt, ka atbalsta pretendents ir tiesīgs apsaimniekot atbalstam pieteiktās platības, bet ir jākonstatē arī to, ka atbalsta pretendents faktiski apsaimnieko deklarētās platības. Minētais pamatojams ar to, ka atbalsta mērķis ir palīdzēt lauksaimniekam uzturēt lauksaimniecisko darbību un lauku vidi, kompensējot radušos izdevumus. Ja atbalsta pretendents neizmanto un neapsaimnieko atbalstam pieteiktās platības, tam nerodas izdevumi, kas būtu kompensējami attiecīgā atbalsta ietvaros.

[13] Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja ir ievērojusi pirmo no norādītajiem atbalsta saņemšanas nosacījumiem, proti, pieteicējas rīcībā 2014.gadā bija spēkā esošs starp pieteicēju un strīdus platību īpašnieku noslēgtais zemes nomas līgums (*lietas 83.-84.lapa*), kas deva pieteicējai tiesības izmantot strīdus platības. Tomēr ir strīds par otra nosacījuma esību jeb par to, vai pieteicēja faktiski apsaimniekoja strīdus platības 2014.gadā.

Turklāt, tā kā atbilstoši iepriekš minētajam, lai atzītu atbalsta pretendenta tiesības saņemt atbalstu, ir nepieciešams konstatēt abu nosacījumu esību, tad ir nepamatots pieteicējas viedoklis, ka izskatāmajā gadījumā ir jākoncentrējas tikai uz

apstākli, ka pieteicējas rīcībā ir pierādījumi, kas apliecina tās tiesības veikt lauksaimniecisko darbību strīdus platībās. Izskatāmajā gadījumā nepieciešams konstatēt arī faktisku pieteicējas veiktu lauksaimniecisko darbību 2014.gadā strīdus platībās.

[14] Vērtējot to, vai pieteicēja 2014.gadā faktiski veica lauksaimniecisko darbību strīdus platībās, pirmās instances tiesa atzina, ka lietā nav iegūti pierādījumi, kas nepārprotami apstiprinātu šo apstākli. Administratīvā apgabaltiesa, novērtējot lietā noskaidrotos apstākļus un iegūtos pierādījumus, šādu pirmās instances tiesas secinājumu atzīst par pareizu, tāpēc apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas argumentācijai (*sk. šā sprieduma 5.2.-5.4.punktu*) un to neatkārto.

Savukārt, atbildot uz apelācijas sūdzības argumentiem, Administratīvā apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[15] Pirmās instances tiesa konstatēja, ka dienests pierādījumus, kas apstiprinātu, ka pieteicēja faktiski apstrādāja strīdus platības 2014.gadā, pieteicējai pieprasīja 2014.gada 4.novembrī. Taču pieteicēja uz dienesta nosūtīto pieprasījumu nereaģēja un nepieciešamos pierādījumus neiesniedza.

Pieteicēja šajā sakarā norādījusi, ka tā nesaņēma dienesta 2014.gada 6.novembra vēstuli. Tai pašā laikā apelācijas sūdzībā uzsvērts, ka pieteicēja dienestam iesniedza visus tā pieprasītos pierādījumus un šajā sakarā nekādu domstarpību nebija. Šādi pieteicējas paskaidrojumi, pirmkārt, ir savstarpēji pretrunīgi, jo, no vienas puses, pieteicēja apgalvo, ka nekādu pieprasījumu iesniegt pierādījumus no dienesta nav saņēmusi, taču, no otras puses, norāda, ka visi dienesta pieprasītie pierādījumi tika iesniegti. Otrkārt, minētie pieteicējas paskaidrojumi ir neizprotami, jo lietā strīds ir tieši par to, vai pieteicēja ir iesniegusi pierādījumus, kas apstiprina, ka pieteicēja 2014.gadā ir faktiski apstrādājusi strīdus platības.

[16] Kā redzams no lietas materiāliem, pieteicēja atsevišķus pierādījumus iesniedza pirmās instances tiesas sēdē, taču tiesa tos ir atzinusi par nepietiekamiem, lai nepārprotami secinātu, ka pieteicēja 2014.gadā patiešām veica lauksaimniecisko darbību strīdus platībās. Arī ar Administratīvajai apgabaltiesai iesniegtajiem pierādījumiem (*lietas 83.-127.lapa*) pieteicēja nav pierādījusi, ka tā 2014.gadā patiešām apsaimniekoja strīdus platības.

Proti, kā redzams no lietas materiāliem un par ko lietā strīda nav, pieteicēja ar 2014.gada iesniegumu atbalstam kopā pieteica 89,36 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes. 42,76 ha no šīs zemes jeb gandrīz puse no kopējās atbalstam pieteiktās platības ir strīdus platības. Gandrīz visās atbalstam pieteiktajās platībās (gan strīdus platībās, gan platībās, par kurām strīda nav) pieteicēja ir deklarējusi graudaugus – ziemas kviešus, vasaras kviešus, vasaras miežus, kas prasa līdzīgus apsaimniekošanas darbus (tikai nelielās platībās deklarēti augļu koki un zemenes). Tas nozīmē, ka gan to platību apstrādei, par kurām ir strīds, gan to platību apstrādei, par kurām strīda nav, ir nepieciešami vienādi apsaimniekošanas līdzekļi un ar tiem saistītie darbi (transportlīdzekļi, degviela, minerālmēsli utt.).

Pieteicēja Administratīvajai apgabaltiesai ir iesniegusi degvielas un minerālmēslu iegādi apstiprinošus dokumentus un samaksas dokumentus (norēķinu kontu izdrukas), taču nekādus paskaidrojumus šajā sakarā pieteicēja nav sniegusi. Pieteicēja nav iesniegusi arī jebkādus dokumentus, kuros būtu norādīts, cik daudz degvielas un minerālmēslu patērēts strīdus platībās un cik pārējās platībās. Nav iesniegta arī uzskaite, no kuras būtu secināms, cik degvielas un minerālmēslu patērēts ziemas kviešiem, cik vasaras kviešiem un cik vasaras miežiem. Nav sniegti paskaidrojumi arī par to, kad pieteicēja veica aršanas, mēslošanas, sēšanas un pļaušanas darbus, vai atbalstam pieteiktās platības apstrādāja pati vai izmantoja trešo personu sniegtos pakalpojumus u.tml. Faktiski pieteicēja nav sniegusi nekādus paskaidrojumus, kurus izvērtējot būtu iespējams noskaidrot, kādi no pieteicējas iesniegtajiem pierādījumiem ir attiecināmi uz strīdus platībām un kādi uz platībām, par kurām strīda nav. Pieteicēja arī nav norādījusi, ka visi Administratīvajai apgabaltiesai iesniegtie pierādījumi būtu attiecināmi tikai uz strīdus platībām. Faktiski pieteicēja nav sniegusi nekādu izskaidrojumu par to, kā pati pieteicēja nodala, cik daudz degvielas, minerālmēslu u.c. līdzekļu tā patērēja strīdus platību apsaimniekošanai un cik daudz līdzekļu tika patērēts to platību apsaimniekošanai, par kurām lietā strīda nav. Šeit jāņem vērā, ka 2013.gada 5.februārī strīdus platību īpašnieks pieteicējai bija nosūtījis vienošanos par 2011.gada 1.janvāra zemes nomas līguma laušanu (*lietas 127.lapa*), ko pieteicēja nav parakstījusi, jo pret to ir iebildusi, kā rezultātā starp pusēm radās civiltiesisks strīds. Savukārt no lietā esošajiem lēmumiem administratīvo pārkāpumu lietās (*lietas 24.-36.lapa*) izriet, ka pieteicējas īpašnieks 2014.gada martā izbraukāja strīdus platības, kur, kā apgalvoja strīdus platību īpašnieks, iesētie ziemāji nepiederēja pieteicējai. No minētā izriet, ka jau pirms dienestam tika iesniegts pieteicējas 2014.gada iesniegums starp pieteicēju un strīdus platību īpašnieku bija domstarpības par strīdus platību izmantošanu un apsaimniekošanu. Šis apstāklis nozīmē, ka pieteicējai jo īpaši bija jāpievērš uzmanība nepieciešamo pierādījumu un attiecīgās uzskaites nodrošināšanai, lai nepārprotami apliecinātu, ka pieteicēja 2014.gadā patiešām apsaimniekoja strīdus platības.

Papildus minētajam ņemams vērā, ka pieteicēja Administratīvajai apgabaltiesai ir iesniegusi arī tādus attaisnojuma dokumentus, kas apliecina degvielas iegādi 2014.gada 12. un 28.janvārī un 2.decembrī (*lietas 88.lapa, 96.lapas 2.puse, 123.lapa*). Taču, kā pareizi norādījis dienests, saskaņā ar vispārpieņemto lauksaimniecības praksi Latvijā ziemas mēnešos nenotiek aktīva lauksaimnieciskā darbība, un pieteicēja nav izskaidrojusi, kā tā ir izmantojusi minētajos datumos iegādāto degvielu strīdus platību apstrādei. Tāpat norādāms, ka pieteicēja Administratīvajai apgabaltiesai ir iesniegusi biedrības "Latvijas Sēklaudzētāju asociācija" rēķinu par aizsargāto šķirņu izmantošanu 2013.gadā (*lietas 107.lapa*), taču izskatāmajā gadījumā ir vērtējams jautājums, vai pieteicēja strīdus platības ir apsaimniekojusi 2014.gadā, līdz ar to minētais rēķins, kas attiecināms uz 2013.gadu, nevar pierādīt pieteicējas veiktās darbības strīdus platībās 2014.gadā.

Ņemot vērā norādīto apstākļu kopumu, Administratīvā apgabaltiesa, kā jau minēts, atzīst, ka pieteicēja nav izpildījusi

savu pierādīšanas pienākumu un ne dienestam, ne arī tiesai nav iesniegusi tādus pierādījumus, kas apstiprinātu, ka pieteicēja 2014.gadā ir faktiski apsaimniekojusi strīdus platības. Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka lietā nav konstatējams viens no noteikumu Nr.139 3.punktā un Regulas Nr.73/2009 2.panta "c" apakšpunktā paredzētajiem obligātajiem priekšnosacījumiem atbalsta saņemšanai.

[17] Pastāvot šādiem apstākļiem, kad nav konstatējami visi likumdevēja noteiktie priekšnosacījumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka ir noraidāms pieteicējas prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai piešķirtu vienoto platību maksājumu par 2014.gadu.

[18] Komisijas 2009.gada 30.novembra Regulas (EK) Nr.1122/2009, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai īstenotu Padomes Regulu (RK) Nr.73/2009 attiecībā uz savstarpēju atbilstību, modulāciju un integrēto administrēšanas un kontroles sistēmu saskaņā ar minētajā regulā paredzētajām tiešā atbalsta shēmām lauksaimniekiem, kā arī, lai īstenotu Padomes Regulu (EK) Nr.1234/2007 attiecībā uz savstarpēju atbilstību saskaņā ar vīna nozarē paredzēto atbalsta shēmu 58.pants "Samazinājumi un nepiešķiršana deklarēšanas pārsnieguma gadījumā" noteic, ja starpība ir lielāka par 50 procentiem, tad lauksaimniekam atkārtoti nepiešķir atbalstu, kas nepārsniedz summu, kura atbilst deklarētās platības un saskaņā ar šīs regulas 57.pantu apstiprinātās platības starpībai. Minēto summu kompensē saskaņā ar Komisijas Regulas (EK) Nr.885/2006 5.b pantu. Ja summu nevar pilnībā kompensēt saskaņā ar minēto pantu trijos kalendārajos gados pēc fakta konstatācijas kalendārā gada, tad atlikušo summu dzēš.

Izskatāmajā gadījumā pārdeklarācija ir 91,76 procenti, proti, 89,36 ha (kopējā atbalstam pieteiktā platība) – 46,60 ha (uz atbalstu tiesīgā platība jeb platība, par kuru lietā strīda nav)/46,60 ha x 100. Tādējādi, tā kā pārdeklarācija pārsniedz 50 procentus, dienests, pamatojoties uz norādīto tiesību normu, pamatoti un tiesiski atzina, ka pieteicējai ne vien nav tiesību saņemt attiecīgo atbalstu, bet pieteicējai ir piemērojama arī trīsgadīgā sankcija 3819,67 *euro* jeb apmērā, kas atbilst starpībai starp 2014.gada iesniegumā deklarēto un noteikto platību. Iebildumus par dienesta veiktajiem aprēķiniem pieteicēja nav norādījusi, un arī Administratīvā apgabaltiesa aprēķinu kļūdas nekonstatē.

[19] Ņemot vērā minēto, Administratīvā apgabaltiesa pārsūdzēto lēmumu atzīst par tiesisku un pamatotu, savukārt pieteikumu – par noraidāmu.

[20] Vienlaikus Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka tā ir izvērtējusi arī pārējos pieteicējas argumentus, taču, tā kā atbildes uz tiem ir sniegtas pirmās instances tiesas spriedumā, kura argumentācijai apgabaltiesa ir pievienojusies, apgabaltiesa atkārtoti neatbildēs uz pārējiem pieteicējas argumentiem. Tas apstāklis, ka pieteicēja nepiekrīt tiesas sniegtajam lietas faktisko apstākļu un pierādījumu novērtējumam un izdarītajiem secinājumiem, pretēji pieteicējas viedoklim, nenozīmē, ka tiesas izdarītie secinājumi ir kļūdaini un nepamatoti.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu un 329.panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt Jelgavas rajona Vircavas pagasta zemnieku saimniecības "/Nosaukums/" pieteikumu par Lauku atbalsta dienesta 2015.gada 10.augusta lēmuma Nr.10.6.4-15/15/767-I/774 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru Jelgavas rajona Vircavas pagasta zemnieku saimniecībai "/Nosaukums/" piešķirtu vienoto platību maksājumu 2014.gadā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente D.Makarova

Tiesneses S.Kanenberga

A.Šteinberga